

Disputes de parella

Un relat de: [joandemataro](#)

Ara que ja estic més tranquil començo a escriure al meu diari el que m'ha passat avui. Ha estat un dia d'aquells que podríem anomenar "mogudets", com molts dissabtes al matí tota la família corriem per casa amb un ritme frenètic, doncs tothom tenia plans: que si el partit, que si un treball amb les amigues, que si anar de compres, que si anar a córrer...i com que no ens havíem organitzat va començar a créixer aquella tensió que sense adonar-nos ens porten els nervis, i llavors comencen els retrets: que si sempre igual, que si tu....., que si et penses que..., i al final tot són crits i morros i la casa per escombrar.

En fi, jo com no suportó aquestes situacions vaig agafar la porta i vaig marxar a airejar-me una miqueta. Com no tenia ganes de veure ningú vaig anar de dret a l' aeropàrquing, vaig agafar la nau petiteta, la que fem servir pels viatges curts; a mi m'agrada perquè és prou còmoda, té finestres per tot arreu i va prou ràpida, tot i que no agafi la velocitat de la llum, però poc li falta.

A vegades sortir a fer una volteta després d'una petita discussió va bé, per refredar la cosa. Doncs bé, ahir vaig decidir anar al meu lloc preferit, a Tità, un dels satèl.lits més bonics de Saturn. Allà, normalment no hi ha gairebé ningú i em sento en pau per poder posar en ordre els meus pensaments.

Mentre sortia de l'atmosfera, com sempre, vaig aprofitar per admirar el nostre planeta, per sort segueix sent el més bonic de la galaxia i m'agrada observar com es va fent petit i més petit, perquè alhora jo em sento gran i més gran...no sé ben bé per què. Després quan ja perdo de vista el planeta m'encanta mirar, a través de les finestres de la nau, l'univers que s'escampa en totes direccions; és un espectacle meravellós, grandios...milions i milions d'estrelles surant en un espai infinit...pensareu que em torno a sentir petit, doncs no...em sento encara més gran...no sé tampoc per què.

Ja a Tità, aparco la nau i surto a l'exterior, amb el vestit espacial, és clar, doncs fa una mica de fred per allà dalt... i vaig al meu cràter preferit. Des d'allà hi ha unes vistes magnífiques de Saturn i les seves anelles, és un espectacle tan bonic... i llavors tanco els ulls i inspiro ben fort i deixo que el meu cos descansi i la meva ment es relaxi...i penso en la tontada de discussió que hem tingut al matí a casa amb la dona...i allà a la distància, encara que em costi de reconèixer-ho, penso que ella té raó i que li demanaré perdó i després, amb una mica de sort, farem l'amor per signar la pau com déu mana i en fi demà, que serà un altre dia, ja et diré... !!

Mart, dia 686 de l'any 4011 dDT(*)

(*) després de la destrucció de la Terra